

Arrest

nr. 170 184 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn en komt op 30 september 2010 het Rijk binnen. Op 26 januari 2011 dient hij een asielaanvraag in.

Op 30 maart 2011 weigert de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Bij arrest nr. 67 774 van 3 oktober 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing en stuurt de zaak terug naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 oktober 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 19 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest nr. 103 283 van 22 mei 2013 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 19 augustus 2013 dient verzoeker samen met zijn Kazachse echtgenote een tweede asielaanvraag in.

Op 10 oktober 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 134 294 van 28 november 2014 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad van 22 december 2014 nr. 135 741 worden deze bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 oktober 2013 vernietigd.

Op 13 november 2013 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissingen houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van drie jaar ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote.

Bij arrest van de Raad van 1 april 2015 nr. 142 624 wordt het beroep tegen deze drie beslissingen verworpen.

Op 17 maart 2015 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen, na de vernietiging van de bevelen van 17 oktober 2013. Het beroep tegen deze bevelen is gekend onder het rolnummer 170 559.

Op 8 september 2015 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 29 september 2015 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Op 20 oktober 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

*naam : M. voornaam : M. geboortedatum : (...)1979 geboorteplaats : Tunis nationaliteit : Tunesië
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 september 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 26 januari 2011, 19 augustus 2013 en 08 september 2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt opgeworpen dat verzoeker onder inreisverbod staat: op 5 maart 2014 werd ten opzichte van verzoeker en ten opzichte van zijn echtgenote een inreisverbod genomen voor een duur van drie jaar. Het beroep tegen deze inreisverboden werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 142 624 van 1 april 2015.

2.2. Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat de schending van artikel 8 van het EVRM werd aangevoerd in het verzoekschrift en dat dit artikel primeert op de Belgische wetgeving.

2.3. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 5 maart 2014 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Het beroep tegen de inreisverboden werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 142 624 van 1 april 2015. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 5 maart 2014 nog steeds van kracht is en verzoeker aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van het bestreden bevel aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

2.4. Tevens wordt het volgende opgemerkt. Artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Dit brengt inderdaad mee dat een vreemdeling die onder inreisverbod staat, nog steeds een asielaanvraag kan indienen.

Dit brengt echter niet mee dat, eens de asielprocedure afgesloten, de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen nemen.

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft, te constateren dat het inreisverbod van 5 maart 2014 nog steeds van kracht is en dat verzoeker aldus het recht niet heeft zich op het Belgisch grondgebied te bevinden.

In dit verband wordt vastgesteld dat de vernietiging van de bevelen van 17 oktober 2013 bij arrest van de Raad nr. 135 741 van 22 december 2014 dateert van een ogenblik waarop de inreisverboden nog niet definitief waren. Pas bij arrest van de Raad nr. 142 624 van 1 april 2015 werd het beroep tegen de inreisverboden verworpen en pas sinds deze datum zijn de inreisverboden definitief.

2.5. Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Deze aangevoerde schending wordt onderzocht.

2.5.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een vrijbrief geeft aan de verwerende partij om verzoeker te verwijderen nog voor de commissaris-generaal een beslissing heeft genomen in de asielprocedure van verzoeker of nog vooraleer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich zou hebben uitgesproken over een eventueel beroep daartegen. Dit houdt een schending in van artikel 3 van het EVRM. Het feit dat tegen huidig bevel enkel een niet schorsend beroep mogelijk is, houdt volgens verzoeker een schending in van artikel 13 van het EVRM.

2.5.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat het bestreden bevel van 20 oktober 2015 pas werd gegeven nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing had genomen over verzoekers asielaanvraag, met name op 29 september 2015.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet schorst de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet, enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Het betoog van verzoeker waarbij hij een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Verzoeker zet niet *in concreto* uiteen welk risico hij loopt bij een terugkeer en op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Verzoeker heeft geen ontvankelijk beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 20 oktober 2015 (het beroep werd niet op de rol geplaatst), zodat zijn kritiek niet dienstig is of minstens gedateerd, zodat hij er geen belang meer bij heeft.

In zover verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert nu de bestreden beslissing een vrijbrief zou betekenen om hem alvorens de totstandkoming van een definitieve beslissing in de asielprocedure, te verwijderen, wijst de Raad er op dat deze kritiek ook feitelijke grondslag mist. Verzoeker heeft geen ontvankelijk beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De schending van artikel 3 van het EVRM zoals aangevoerd door verzoeker kan niet worden aangenomen.

2.5.3. De kritiek van verzoeker inzake artikel 13 van het EVRM is achterhaald, omdat geen dwangmaatregelen werden uitgevoerd tijdens of na de afsluiting van zijn derde asielaanvraag. Zoals

reeds gesteld is verzoeker op basis van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet beschermd tegen uitvoeringsmaatregelen zolang de asielprocedure loopt, dus ook tijdens de beroepstermijn en tijdens de beroepsprocedure.

Waar verzoeker door de verwijzing naar het arrest van het EHRM *Josef t. België* van 27 februari 2014 kritiek lijkt te uiten op de procedure van de voorlopige maatregelen, waarbij een reeds ingediende vordering tot schorsing geactiveerd kan worden in het geval van een dwangmaatregel en deze procedure van voorlopige maatregelen een schorsende werking heeft indien tijdig ingesteld, en deze procedure door het Europees Hof te ingewikkeld werd geacht, wordt erop gewezen dat de kritiek die het EHRM heeft geuit op deze mogelijkheid een kritiek betreft op de situatie zoals die gold voor de wetswijziging van 10 april 2014 (wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State), dat verzoeker niet aannemelijk maakt zich in dezelfde omstandigheden of in dezelfde procedurefase te bevinden als de betrokkene in het arrest *Josef* en dat zoals gezegd in zijn hoofde geen dwangmaatregel werd genomen gesteund op de bestreden beslissing.

Er werd reeds vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg kan een schending van artikel 13 van het EVRM evenmin worden aangenomen.

Tevens wordt in dit verband gewezen op het gestelde in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 in overweging B.5.1., met name dat specifiek bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13 *quinquies*, na het afsluiten van een asielaanvraag, de minister of zijn gemachtigde in dit stadium niet dient te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

2.6. Een eventuele vernietiging van het bestreden bevel kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren, gelet op het definitief geworden inreisverbod. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET